

## Een merkwaardig complex

Wanneer de term Stadskantoorcomplex weerklinkt, zijn fronsende voorhoofden en impudieke gesticulaties een voorspelbaar gevolg. De associatie aan moeilijke gedachtegangen uit de Deventer bestuurskunde is immers niet veraf. Menigeen kan een morose uitroep als “corpo di bacco!” amper bedwingen of bespiedt al wat volgt met argusogen.

Nochtans zijn zulke scurriele reflexen voorbarig. Wat volgt, is immers een universeel verhaal. Het bevat weliswaar wat duiding over het Stadskantoorcomplex en het Stadhuiskwartier, maar bovenal bulkt het van de fantasie. De mijmerij die na een poosje komt bovendrijven, vindt hoe dan ook ingang in een oneindig groot tijdruimtelijk kader.

Welaan. Die sprankelende dicteeavond van vorig jaar, waarop de auteur de Engelse newwave- en punkartiest Ian Dury – althans in een rapsodie – de hoofdrol liet innemen, behoort inmiddels tot ons collectieve geheugen. Toch? Wel, nog geen week later gebeurde er in Deventer iets heel bijzonders. Maar laten we het eerst hebben over de quinquennia die daaraan voorafgingen ...

In die tijd was charivari onder hanenpennige politici, bewoners en leden van de kerkenraad het enige wat het dossier van het Stadhuiskwartier aangedikt had. Volkspelingen, waaronder liefst zes galluppolls, gaven aan hoezeer heilloze verdeeldheid zich meester gemaakt had van het publiek, de oecumene en het bewind. Eenieder herinnert zich nog hoe een overvloed van mitsen en maren een doordeweeks eigengerechtig pamflettist tot-en-met affoleerde. Al dat gecajoleer! De man raakte als Schinderhannes door een berserkerwoede bevangen. Als in een assaut daagde hij grootdignitarissen die in alle digniteit de degen van Staat wilden zijn, via menige twistvraag uit.

Algauw werd Moskou aan de IJssel overmand door hetze, kokenage en velleiteit, met name over de te koop staande Leeuwenbrug. Bood die volgens het bewind potentieel als hoofd- of bijlocatie voor ambtenaren, het publiek vond de uitstraling van het gebouw bovenal piteus en achtte de kosten-batenanalyse ervan labberlottig. Bah!

Ten langen leste wist Jan Terlouw, de man die in zijn uppie meer D66-heid uitstraalt dan al zijn mede-D66'ers bij elkaar, de schier implacabele partijen tot conciliante voorstellen te bewegen.

Zo bereikten alle partijen op 21 maart 2012 de definitieve consensus: in het hart van Deventer zal een brandnieuw stadskantoorcomplex worden gebouwd! De planning ter zake dicteert dat de werken aan het complex, dat ongeveer de grootte van de Parijse Salpêtrière zal hebben, er tegen eind 2014 op zitten.

Daartoe ondergaan drie oude gebouwen dezer dagen een amotie. Dat zijn de oude schouwburg, de school aan de Polstraat en het stadskantoor aan het Burseplein. Zodra

die sloopwerkzaamheden voltooid zijn, zal een pelser de oude funderingspalen de grond uit rukken.

In die fase is de kans reëel dat er, als duveltjes-uit-een-doesje, voorwerpen van archeologische waarde tevoorschijn komen: canopenscherven, silexen uit cerien of zelfs glissen. Wat er gevonden wordt, is om het even: de archeoloog zal streng verbieden dat het stoomheiblok van Morrison voortijdig verloren vallen de grond in heit. De spreekwoordelijke stampede van dreunen die daarmee gepaard gaat, fnuikt immers elke kans op precisie in het opzomen van oud-Hollandse antiquiteiten. Voor zover die niet rechttoe de grond in gebonsd worden, uiteraard.

In allen gevalle: na de nodige opgravingen zal de hoofdaannemer ter fundering tig frankipalen gieten.

Van dan af zal het gebouw – als de vergunningverlening over het milieueffectrapport niet spaak loopt – in ijtempo oprijzen. Voor grote karweien staat een machinist klaar met een kolossale dragline; voor kleinere klussen tijgen ambachtslieden met het bovenste beste gerei aan het werk. Grit- en decoupeerzaag, lepmachine, pneumatische boor: die werktuigen vind je zelfs in superdoe-het-zelfzaken maar heel zelden!

Metaalbewerkers, die hun matrijzen piekfijn gehobd zullen hebben, frischen en sofreinden nog nooit zo meticuleus als ze dat hier zullen doen. Net zomin gunniteerden stukadoren de wanden vroeger zo sierlijk met trascement.

Om het kantoor tegen de naastliggende panden te doen afsteken, worden op straat reverbères in een concave polygoon opgesteld.

Het bestek beschrijft voorts eisen en suggesties over het interieur. Van de audiëntie- en de gezelschapszaal, maar ook van andersoortige ruim bemeten binnenruimten wordt intelligibel voorgesteld hoe de verfraaiing bij voorkeur geschiedt. De digitale versie van het bestek, die nochtans een leeswijze bevat, is jammer genoeg onwerkbaar. Wat een soelaas biedt dan de papieren versie! De met prenten verluchte tekst is wonderwel als een heuse artist's impression gelay-out. Elke hobbyist kan er ten eerste in lezen hoe hij zeskant bezaagd hout met de zoete blokschaaf bij voorkeur reit. Ten tweede maakt een richtsnoer hem diets hoe hij lazuren of strakblauw tekko nog na het behangen kan moucheteren.

Het ontwerpersduo dat alles bedacht heeft, is trouwens niet over één nacht ijs gegaan. Kortgeleden heeft het duo nog samengewerkt met een gemengd Deens-Belgisch-Nederlandse schildersschool om een fraaie Cobra-vernissage te organiseren.

Telkens als beide artiesten samen zijn, valt op hoeveel atticisme zij in hun denken en spreken leggen. Zoveel professionalisme kan de bouw alleen maar goeddoen. Rats boem, hocus pocus en ... het stadskantoor is sleutelklaar, netjes bijtijds!

Nog voor het beambtenpersoneel het goed en wel doorheeft, zal het in de selfservice kunnen aanschuiven voor – beeldt u zich eens in! – verrukkelijke tables d'hôte. Een topper in die keuken wordt bruschetta met persad, gaargesmoord in reuzeline en genappeerd met zapotesap. Vruchten als kalvijnen, een etrog, sint-jansappels en zoeteveentjes staan daarbij terzijde, maar ook logan- en vossenbessen ontbreken niet.

Na die comestibles wijst niemand een kopje kamillethee af.

Met zulke riante vooruitzichten lijdt het geen twijfel dat degenen die zich nu nog tegen de bouw van het Deventer stadskantoor kanten, zich alras in thebaïde zullen hullen. Of hun contra's in essentie weinigzeggende patati patata waren dan wel de waarheid zelve, dat zullen we nooit weten.

Desalniettemin moet eenieder de hiernavolgende kwintessens van keuzeprocessen in ogeschouw nemen. Wie in een bijna-patsituatie halsstarrig weigert überhaupt een keuze te maken, haalt zich binnen de kortste keren een meedogenloze aandoening op de hals.

In het algemene geval is dat het peterpan- of het ik-complex, waarbij zich mogelijkwijze nog symptomen voordoen die sterk doen denken aan het huisvrouwen- of het piggelmeesyndroom. In het geval van het project van het stadskantoor levert te veel getob je echter één complex op, zonder bijeffecten. En dat is het ... Stadskantoorcomplex.

Belangrijk om weten is dat bij zoiets slechts één panacee verlichting biedt: een krachtig kopje Max Havelaarkoffie. Wel bekome het je!